

рять дрехи те му, и като ся распраха дрехи те му той часъ намѣриха сребревицы те И какъво ти подгани, рече онъ крайнно изумлекъ, да явишь толко скоро оныя, кои то бѣха толко добръ скрѣти? — Понеже отговорися Абдуль Кадеръ, искавъ да запазя повѣленіе то, кое то самъ далъ на майка си, какъ никога неща да скрѣи истинна та. — Чадо! рече му оный крадецъ, имашъ ти въ време що си толко малко, таково чувство камто майка си, и самъ азъ, толко много нечувственъ къ почитанію Богу моему? — Дай мы рука та ти невинно, чадо мое! рече разбойникъ за да ся закална въ покаяніе, отъ той часъ на натакъ: така направиха, и послѣдницы те си, понеже ся почудиха на таквая случки. Ты си былъ водитель насъ на зло то, рекоха на началоразбойника, буди ты сущій на добродѣтелны те путища. И той часъ споредъ негово то повѣленіе варнаха, и какъво то зеха отъ други те, и ся заклеха выше въ какъво е дѣло да не отивать.

Сыновно благочувствованіе.

Слѣдователно то приказваніе представлява намъ достопохвалный примѣръ.

Нѣкой си младъ пригледна въ една отъ Писційски те Академій. какъ нищо друго не ядеше освѣнь сухъ хлѣбъ, и тожь (чорба), и піеше само